

Tezaurul cu povești

CORINT JUNIOR

Cuprins

Frumoasa și Bestia	7
Fluierașul din Hamelin	23
Lampa lui Aladin	39
Hansel și Gretel	55
Peter Pan	71
Robin Hood	87
Mica sirenă	103
Wilhelm Tell	119
Cenușăreasa	135
Bucle-de-Aur și cei trei urși	151
Jack și vrejul de fasole	167

Frumoasa din pădurea adormită	183
Barbă-Albastră	199
Prințesa Bob-de-Mazăre	215
Cei trei purceluși	231
Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici	247
Prințul Broscoi	263
Scufița-Roșie	279
Hainele cele noi ale împăratului	295
Tom Degețelul	311
Fetița cu chibrituri	327
Despre povești	344

Frumoasa și Bestia

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ, ÎNTR-UN ȚINUT îndepărtat, un negustor bogat care avea trei fete foarte frumoase. Pe zi ce trecea, cele două surori mai mari deveneau din ce în ce mai îngâmfate și mai egoiste, însă mezină era atât de blândă și de drăguță, încât toată lumea îi spunea „Frumoasa”. În fiecare săptămână, la negustorul cel bogat veneau o mulțime de tineri pentru a-i cere mâna uneia dintre cele trei fiice. Dar cele două surori mai mari răspundeau că nu se vor mărita decât cu un duce sau cu un conte. Frumoasa însă le spunea că era prea tânără și că voia să mai stea o vreme alături de tatăl ei. Dar, vai,

într-o zi, negustorul își pierdu toate bogățiile. El își chemă fiicele și le spuse:
— Sărmanele mele copile, tot ce mai avem este o cocioabă la țară. Va trebui să ne mutăm acolo.

Degeaba se înfuriară și bătură din picior cele două surori mai mari: tatăl lor era pur și simplu ruinat, iar ele nu aveau decât să accepte asta. Curând, întreaga familie se mută în cocioaba de la țară. Frumoasa făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-și ajuta tatăl. Iar treburile grele și aerul proaspăt parcă-i sporeau frumusețea. Însă cele două surori ale sale se plictiseau și nu făceau altceva decât să bombăne toată ziua.

Într-o zi, negustorul le spuse fiicelor sale că trebuia să meargă la oraș pentru ceva vreme, cu treburi. Cele două surori mai mari se bucurară.

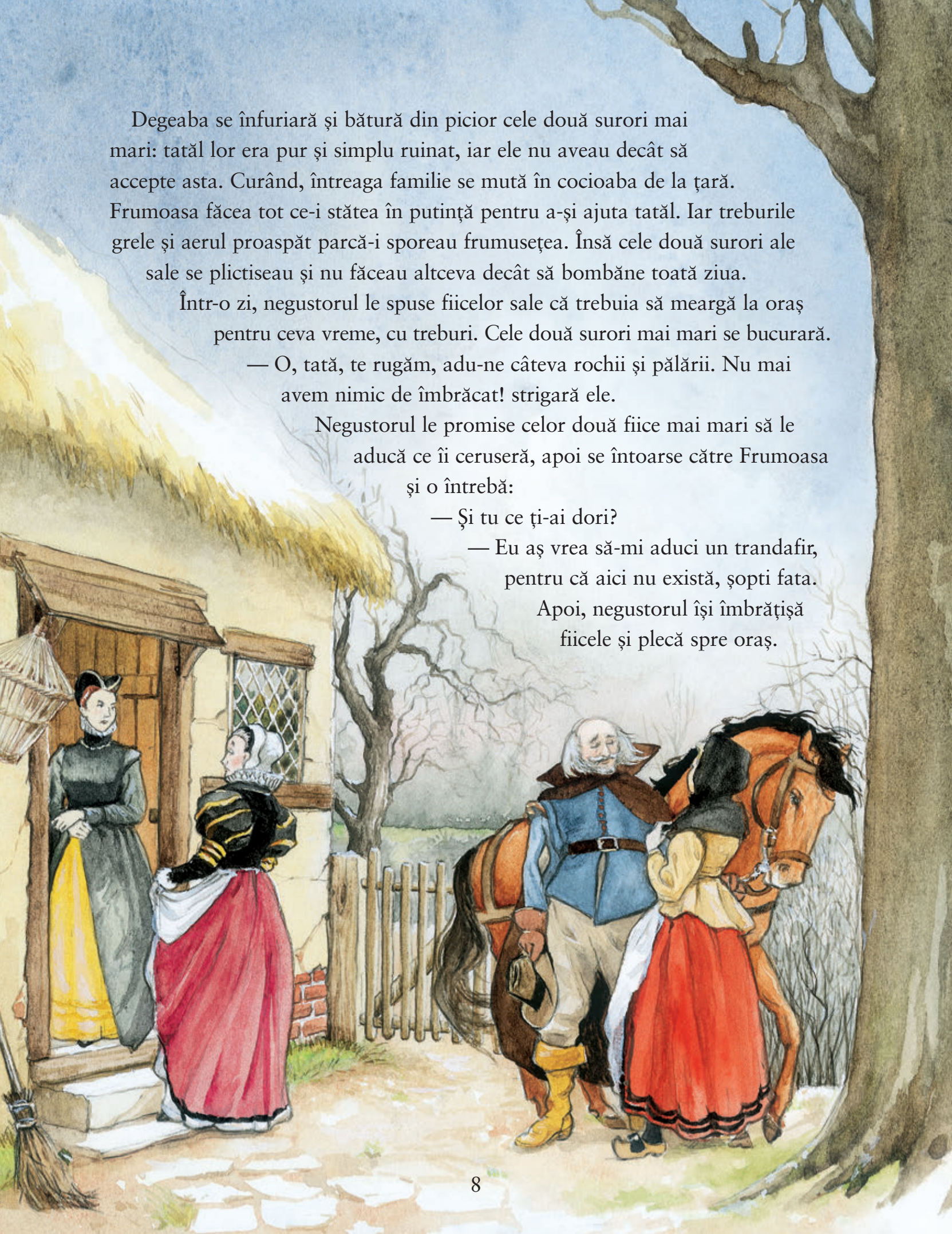
— O, tată, te rugăm, adu-ne câteva rochii și pălării. Nu mai avem nimic de îmbrăcat! strigară ele.

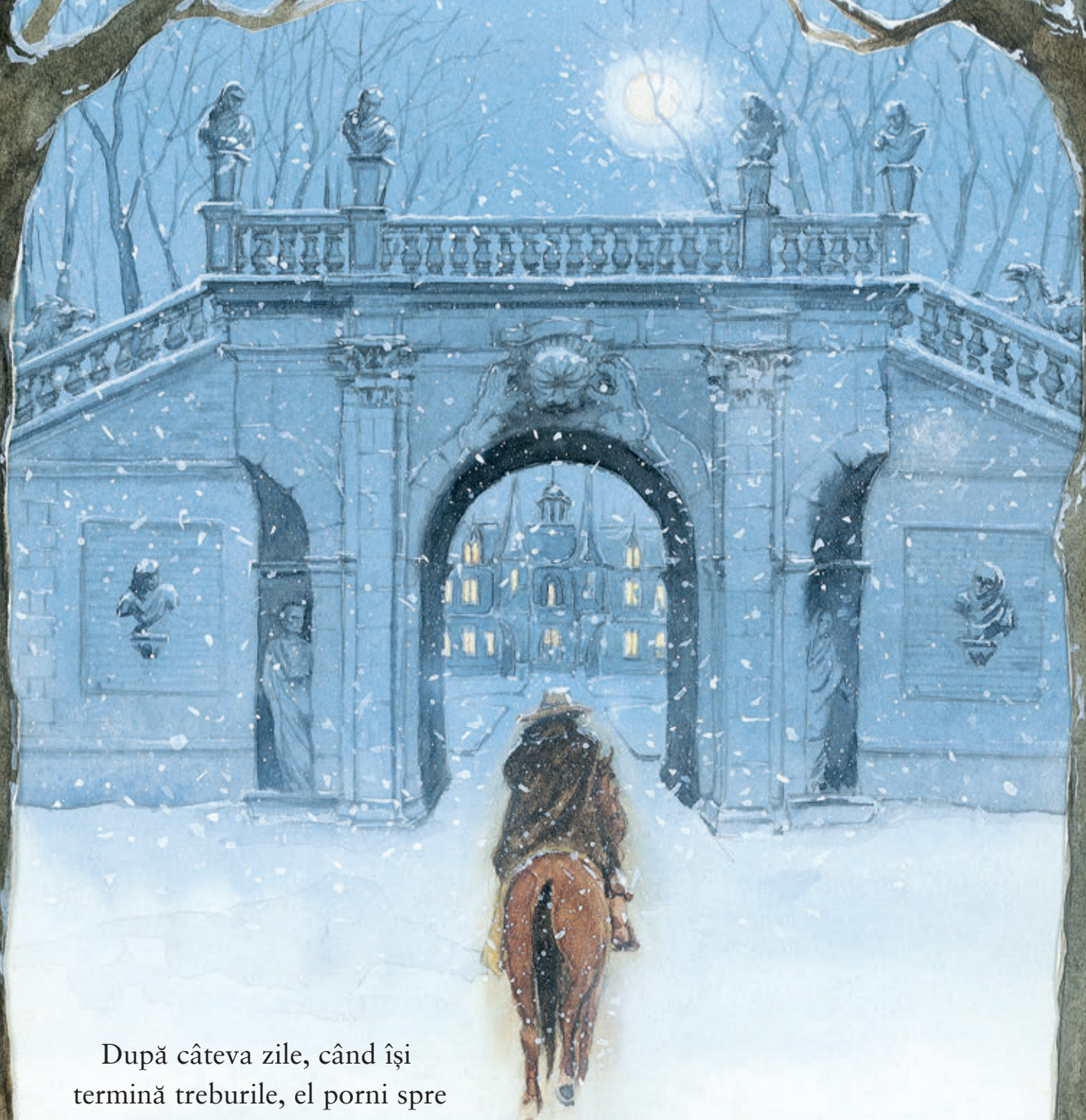
Negustorul le promise celor două fiice mai mari să le aducă ce îi ceruseră, apoi se întoarse către Frumoasa și o întrebă:

— Și tu ce ți-ai dori?

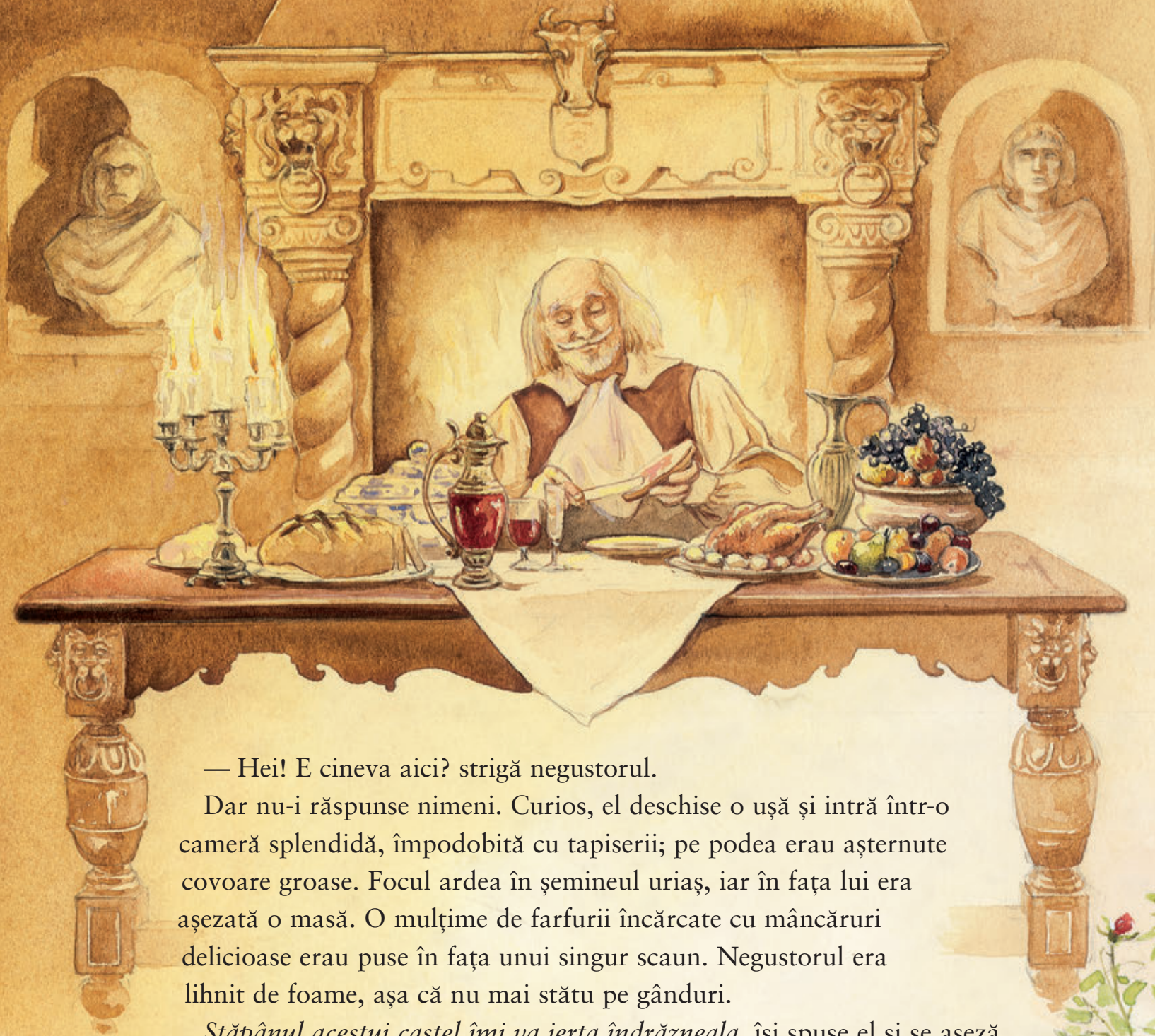
— Eu aș vrea să-mi aduci un trandafir, pentru că aici nu există, șopti fata.

Apoi, negustorul își îmbrățișă fiicele și plecă spre oraș.

După câteva zile, când își termină treburile, el porni spre casă. Drumul trecea printr-o pădure mare și întunecoasă în care, prinzându-l noaptea, se rătăci. Ninge, iar vântul bătea atât de tare, încât negustorul credea că va muri de frig. Deodată, văzu o luminiță în depărtare. Cu ultimele puteri, porni prin viscol într-acolo. Curând, ajunse la un falnic castel. Poarta sa grea fiind deschisă, el intră. În castel era o liniște ciudată.

— Hei! E cineva aici? strigă negustorul.

Dar nu-i răspunse nimeni. Curios, el deschise o ușă și intră într-o cameră splendidă, împodobită cu tapiserii; pe podea erau așternute covoare groase. Focul ardea în șemineul uriaș, iar în fața lui era așezată o masă. O mulțime de farfurii încărcate cu mâncăruri delicioase erau puse în fața unui singur scaun. Negustorul era lihnit de foame, așa că nu mai stătu pe gânduri.

Stăpânul acestui castel îmi va ierta îndrăzneala, își spuse el și se așeză la masă.

Curând, bătu miezul nopții, dar nici atunci nu apăru nimeni... Destul de temător, negustorul prinse totuși să cerceteze castelul părăsit. Ajuns într-un dormitor, se întinse pe patul imens și adormi adânc. În dimineața următoare, când se trezi, descoperi cu uimire că cineva îi pusese haine curate pe un scaun, iar pe masă îl aștepta un mic dejun îmbelșugat.

— Mulțumesc, domnule, îi spuse negustorul cu voce tare gazdei sale invizibile și se așeză să ia masa.

După ce mănăcă bine, negustorul se pregăti să-și vadă de drum.

Trecând pe lângă o tufă de trandafiri roșii, își aminti de mezina sa și tăie cel mai frumos buchet pentru a i-l dăruia. Deodată, se auzi un zgomot asemenea unei bubuituri de tunet. Când se întoarse, negustorul se trezi față-n față cu o creatură atât de îngrozitoare, încât aproape că leșină. Deși purta o vestă elegantă, monstrul avea un cap uriaș, de leu, colți mari și ascuțiți. Labele lui imense, acoperite de blană, aveau gheare enorme, iar răsuflarea lui grea era aspră și feroasă.

— Nerecunoscătorule! tună Bestia. Ți-am salvat viața și te-am primit în castelul meu. Iar acum, tu îmi furi tot ce am mai de preț pe lume: trandafirii. Pentru această nelegiuire, vei muri, domnule.

— Stăpâne, iartă-mă, îl imploră negustorul. N-am vrut să te jignesc. Aveam de gând să-i duc aceste flori uneia dintre fiicele mele, care mi-a cerut acest lucru.

— Nu-mi spune „Stăpâne”. Eu sunt Bestia! tună monstrul. Dar... spui că ai niște fiice? Îți voi cruța viața dacă una dintre ele va veni aici de bunăvoie pentru a muri în locul tău. Dacă ele refuză, te vei întoarce tu. Altminteri, răzbunarea mea va fi cruntă.

